

Uppenbarelsens Ord

(Sadananda till Vamandas 1950; första Mayapur-häftet, sidan 99)

Till svenska, kommentarer inom rättvinkliga parenteser samt

© Kid Samuelsson 2007

Det Uppenbarelsens ord, som människan läser i Shrutin, är precis lika lite ett ord, i vilket ordet, saken, idén och Gud är ett som Bild-gestaltens (vighraha) sten är Gud, och således håller bhaktan inte heller denna sten för att vara Gud eller det lästa ordet för att vara Uppenbarelse, utan Gud, form, sak, idé och ord är identiska som uttryck för Svarupa-shakti [Guds Egen kraft av tjänande, kärleksfull Kunskap]. Och det tryckta eller skrivna ordet, som blir läst, är precis lika lite en nyckel till kunskap om Gud som en bild eller gestalt av sten, trä eller metall är ett medel till att föreställa sig Guds Egen form.

Inte heller är det så, att det väsentliga innehåll, som Skriftens ord avser, nu genom Guds särskilda Nåd uppenbaras för den fromme läsaren. De Skriftens ord, som vi finner i de tryckta eller skrivna Shastrams, är denna världens helt vanliga ord och kan på intet sätt vara medel till att uppenbara kunskap om Gud, när läsaren inte är genomträngd av Svarupa-shakti. Därför har den vetande indiern alltid med ett leende betraktat en europé, som lärt sig sanskrit och i full uppriktighet, hängivenhet och med vetenskaplig trohet översatt Upanishaderna.

Utan Svarupa-shakti har läsaren eller översättaren överhuvudtaget inte förmågan, att osjälviskt lägga bort sina egna tankar och föreställningar, sina fördomar, sina medfödda sympatier och antipatier, de färgade glasögon, genom vilka han så att säga läser och vilkas färg han omedvetet för in i texten, färgar den med, och odelat lyssna sig in i ordalydelsen av den ofta förbluffande texten.

De Upanishader, som européerna läste och översatte, har mycket litet med de verkliga Upanishaderna att göra, de är blott litteratur, hur mycket översättaren än försöker, att uppfatta dem på ett religiöst värdigt sätt. De egentliga Upanishaderna, liksom helheten av Guds Ord-Uppenbarelse, är *evig levande närvaro* och kan som sådan varken bli skriven, eller tryckt, eller läst, eller uttalad. *Det är Svarupa-shakti, av vilken Gud, Hans rike, idén, saken och det verkliga Ordet består.* Därför kan exempelvis ett Guds Namn till sitt väsen heller aldrig bli hört, läst eller uttalat av någon, som inte besitter någon Svarupa-shakti. Det är Svarupa-shaktin själv, som hör i atman hos den lyssnande människan, som sitter inför gurun, precis som det är Svarupa-shaktin, som talar i guruns atma. Den som av en händelse skulle råka sitta där, kan visserligen höra ord som kommer ur guruns mun och som förnimmes av lärjungens öra, och han skulle också kunna uppfatta hur lärjungen upprepar eller till och med skriver ned dessa ord. Så länge Svarupa-shaktin emellertid inte verkar i åhörarens atma och han blott skriver ned de ord, som han hör med det fysiska örat, har dessa ord överhuvudtaget ingenting att göra med de ord, som är fullt uttryck för Svarupa-shakti. De förhåller sig till Svarupa-shakti-Ordet, som är identiskt med saken själv, som skuggan av en söt

frukt på det levande, rikväxande trädet, en skugga som dessutom är förvrängd, då den faller på en sned, ojämn mur.

Såsom en rejäl tugga på den grova murens skuggfrukt endast vållar den som vill smaka frukten olycka, då han ju biter rakt in i stenen, så leder sysslandet med Svarupa-shakti-Ordets blotta skugga utan en kvalificerad lärare bara på avvägar. Skillnaden mellan skuggfrukten på muren och det Skriftens skuggord man läser, uttalar eller hör, består i, att skuggfrukten, t.ex. skuggan av ett äpple, inte varnar då man vill ta en tugga, medan Shrutins skuggord fortfarande innehåller något av Svarupa-shaktins barmhärtighet och åter och återigen varnar en för att felaktigt hålla det för att vara Svarupa-shaktins eget Ord.

Det är inte heller så, att nu en människa, som är uppfylld av Gud, så att säga skulle kunna se igenom de tryckta orden, se innebörden, som finns bakom orden, utan där Svarupa-shaktin är och verkar, blir det klart och tydligt för läsaren eller lyssnaren, att det *verkliga Ordet* är absolut skilt från det grammatiskt, akustiskt och optiskt uttryckbara ordet, ungefär som vin är skilt från Kristi blod. Medan vin emellertid enligt katolsk tro kan förvandlas till Kristi blod, kan det grammatiska ordet aldrig förvandlas till det egentliga Ordet, utan det egentliga Ordet är alltid *detta* Ord och Svarupa-shaktin uppenbarar det som identiskt med sig själv.

Den stora frågan: Varför blir då Shastrams tryckta, skrivna och uttalade? För den, som inte känner den söta frukten på trädet, kan en skugga på den sneda, ojämna muren bli till en hänvisning, att söka efter den verkliga frukten. Och för den, som *vill tjäna* det verkliga Ordet, kan skuggordet ungefärligen antyda i vilken riktning det sanna Ordet ska sökas, nämligen där Svarupa-shakti talar genom en sann Guds-invigds mun. Den verkliga *viljan att tjäna* gäller inom bhaktiyoga som det första tecknet på, att Svarupa-shakti redan har berört lärjungens atma.

För den vetande, sålänge han inte befinner sig i samadhi-tillståndet, är Svarupa-shaktin, som är identisk med det verkliga Ordet, den som uppenbarar det sanna Ordet, i dess identitet med saken själv. Och Svarupa-shaktin, som läser och talar i honom, läser och uttalar inte skuggordet, utan det verkliga Ordet.

Här stämmer inte bilden av skuggan och frukten längre. Ty den vetande ser överhuvudtaget inte skuggan, han ser bara frukten. Och han läser inte skuggordet, utan han läser det verkliga Ordet. När Upanishadens etc. skuggord misshandlas genom vanställande översättningar och förklaringar, när den skugga av Uppenbarelsen, som boken innehåller, blir vanställd och förändrad, så gör det det verkliga Ordet ingenting, precis lika lite som en spricka i muren, där skuggan ligger, gör frukten på trädet något.

Den som känner Svarupa-shaktin känner det verkliga Ordet och den verkliga Uppenbarelsen och vet genast, när den icke-vetande frågar honom, var skugg-Uppenbarelsen är vanställd och förändrad.

Precis som Krishnas Cit-gestalt beskrivs i analogi med människans gestalt, för att av barmhärtighet i någon mån peka på, vad Gud *inte* är (nämligen inte gestaltlös), så hjälper den vetande den, som fortfarande sitter fast i det blott intellektuella, att genom skenbart intellektuellt arbete [i själva verket genom att överföra samvit-

shakti/bhakti-shakti] få klart för sig, vad som i skugg-uppenbarelsen är skugga och vad som är förvrängning av skuggan.

Detta är dock en indirekt Nåd för den ovetande. Det är så, som om man för någon som inte kan se trädet, på en bit papper skulle teckna av den genom sprickor på den sneda, ojämna muren förvridna skuggan, så att han ungefär ska kunna ana, hur den oförvrängda skuggan ser ut, och om lärjungen sedan blir benådad av Guds Svarupa-shakti, kan just denna skuggas kontur hemlighetsfullt uppmana honom, att följa den vetande bhaktan som guru och under ledning av Svarupa-shaktin, som verkar i den vetande, bege sig på jakt efter trädet, där skuggfruktens levande urbild evigt lekande rör sig i en lätt bris, i solens sken.

Då det *Ord*, som är ett med saken själv och idén, som uttryck för Svarupa-shaktin, är *evigt närvarande*, spelar den historiska situationen (tid, rum) ingen som helst roll. Den är så att säga muren, på vilken skuggan faller. Svarupa-shakti-Ordet, som den sanne gurun uttalar, är identiskt med Uppenbarelsens Ur-Ord och det är inte en Guds särskilda Nådeakt, som skänker en särskilt utvald personlighet kraften, att ofelbart lösa ett bestämt teologiskt eller själsligt problem från Guds ståndpunkt, utan där Svarupa-shaktin talar, är den just som sådan ofelbar och identisk med Gud Själv.

Den trogna uttydningen av Skriften är i denna mening inte avhängig människans eller hennes tids mentala eller religiösa struktur, utan beror på den särskilda väsensarten hos atman, vilken Svarupa-shaktin bringar i förbindelse med just den aspekten av Gud och Hans rike och just den form av tjänandet, som denne atma till sin natur evigt tillhör.